

„Tý sa bojíš!“ zašepkal Oskar a pozrel na Evu pohrdavým pohľadom.

„Nebojím!“ zasyčala na neho Eva.

Stáli spolu pred dverami babičkinej spálne, ktoré boli trochu pootvorené. Na chodbe bolo počuť jej tiché pochrapkávanie. Eva vedela, že kľúč k dverám do podkrovia je ukrytý v malej striebornej krabičke vedľa babičkinej postele.

„Už zase cítim naftalín,“ podotkol Oskar a pokrčil nos. „No tak choď.“ Strčil hlavu do pootvorených dverí. „Alebo chceš azda cúvnuť?“

Eva mu nevenovala pozornosť a opatrne strčila do dverí, ktoré sa pootvorili dosť na to, aby sa mohla pretiahnuť dovnútra. Ako vždy ju privítala

vôňa púdro a levandule. Milovala babičkinu izbu plnú tlmených farieb a oblých rohov.

Došla po špičkách k nočnému stolíku a trasúcimi sa rukami otvorila striebornú krabičku na drobnosti. Opatrne zobrala malý mosadzný kľúčik a vrátila viečko na miesto. Babičkina tvár bola celkom pokojná, vyzeralo to, že hlboko spí. „Prepáč,“ prehodila Eva takmer nečujne k spiacej postave a vycúvala z izby späť na chodbu.

Viedla Oskara chodbou až k rebríku, ktorý na povalu.

„Pôjdem prvý,“ povedal Oskar, pretiahol sa okolo Evy a ukradomky ako ninja rýchlo zdolal všetky priečky.

„Tak dobre,“ zamrmlala Eva. Pochytala všetky záhyby dlhých šiat, zovrela ich v podpazuší a potom nasledovala Oskara na rebrík. Oskar už medzitým stál pod malým poklopom na vrchole rebríka. Poklop bol totiž zamknutý.

Eva podala Oskarovi kľúč a úzkostlivo sledovala, ako sa otočil v kľúčovej dierke, príjemne zaštrkotal – a bolo odomknuté.

„Dobre!“ vyhlásil Oskar spokojne, zatlačil do padacích dvierok a zmizol v prítmí, ktoré sa ukrývalo za nimi. Eva sa naposledy obzrela smerom k pootvoreným dverám babičkinej spálne a nasledovala Oskara do podkrovia.

* * *

Na povale bola skoro úplná tma, až na pár úzkych lúčov svetla, ktoré sem prenikali štrbinami medzi doskami v podlahe. Vo vzduchu bolo cítiť zatuchlinu a pleseň.

„Tu je to úžasne!“ vyhlásil Oskar.

„Pssst!“ zahriakla ho Eva. „Prebudíš babičku!“

Oskar si zapol na mobile funkciu baterky a jasný prúd svetla zalial stoh zaprášených krabíc, opretých o jednu zo stien. Oskar pomaly

prechádzal baterkou po celom priestore a postupne ňou osvetľoval starú kovovú truhlu, lakovanú drevenú krabicu, ktorá vyzerala ako z Číny, ďalšie hromady krabíc a stohy starých novín.

„V každom prípade mi to tu naháňa strach,“ poznamenala Eva tichým hlasom. Otriasla sa, keď začula škrabkanie a šramotenie krýs, ktoré narýchlo utekali pred neželanými hosťami.

Oskar sa šiel zblízka pozrieť na noviny, ktoré ležali až na vrchu celej hromady.

„Pozri sa na to dátum,“ ukázal na titulnú stránku a podržal nad ňou baterku, aby si ju Eva mohla prečítať.

„Tisíc deväťsto tridsať sedem! Tie sú ale staré!“ prehlásila Eva nespoko a opatrne prešla rukou po starom papieri. Bol na dotyk krehký a hebký a keď Eva noviny zdvihla noviny, cítila zvláštne brnenie v prstoch. Prešla očami titulky na prednej strane a v jej pamäti ako by niečo docvaklo. „Dvadsiatyštvrtý máj 1937,“

prečítala nahlas. „To je predsa deň a rok, kedy sa narodila moja babička!“

„To je desivé,“ povedal Oskar. Niekam podišiel a svetlo si vzal so sebou. „Hej, pod’ sa pozrieť na toto.“

Eva sa pridala k Oskarovi, ktorý kľáčal pred veľkou kovovou truhlou. Bola starostlivo zamknutá mohutným visiacim zámkom z ocele. Z toho Eva pochopila dve veci: po prvé, že vo vnútri je niečo dôležité, čo jednoducho musí vidieť; a za druhé, že budú musieť prísť na nejaký spôsob, ako truhlu odomknúť.

„Otvoríme to?“ zašepkala Eva.

Oskar vyzeral pochybovačne. „To je na tebe.“

„Áno!“ zvolala Eva až príliš nahlas a rýchlo sa stíšila: „Ale ako?“

„Mohol by som skúsiť ...“ povedal Oskar. Vytiahol z vrecka malé kožené puzdro a otvoril ho. Vnútri bol strieborný švajčiarsky vreckový nôž.